

Dank voor uw medeleven en gebed
namens familie en zusters.

www.wittezusters.nl

In dankbare herinnering aan

Wilma Hoitink

Zr Bernadette de Massabielle

☆ Eibergen, 9 juni 1928

Professie, 26 oktober 1952

† Eindhoven, 13 december 2017

Lid van de Congregatie van Missiezusters
van Onze Lieve Vrouw van Afrika

Wilma was het zesde kind uit een groot boerengezin in de Gelderse Achterhoek. Haar moeder stierf al op 38-jarige leeftijd, toen Wilma pas vijf jaar oud was. Vader hertrouwde en er kwamen nog zes kinderen bij, in totaal 14 dus. Er moest hard gewerkt worden op de boerderij en de kinderen moesten al jong meehelpen. In de oorlog werd er ook nog een groot gezin uit Utrecht opgevangen op het erf. Eten was er voldoende gelukkig, vanwege de clandestiene slacht.

Wilma mocht naar de mulo om onderwijzeres te worden, maar kon deze helaas niet afmaken vanwege de oorlog. Ze ging werken als hulp in de huishouding en bij een kruidenierswinkel. Toen haar oudste zus ging trouwen en haar tweede zus de verpleging inging, moest Wilma thuis gaan meehelpen. Ondertussen had ze verkering, las veel boeken en volgde wat bijscholing. Haar verlangen om naar Afrika te gaan, werd steeds groter nadat ze een pater hierover had horen spreken. Ze noemde het zelf 'providentie' dat ze bij de Witte Zusters

terecht kwam. Haar vader vond haar echter te jong en zei dat ze nog twee jaar moest wachten. Dit was heel moeilijk voor haar. Uiteindelijk trad ze in op 22-jarige leeftijd en deed ze haar professie in 1952. Afgelopen oktober 2017 had ze haar 65-jarig professiefest.

Nadat ze haar diploma voor de huishoudschool haalde en Engels had geleerd, werd Wilma in 1955 benoemd voor Kagunguli op het eiland Ukerewe in het Victoriameer. Hier gaf ze huishoudles, Engels en catechese op een middelbare school. Na enige tijd in Nederland, keerde ze in '65 terug naar Tanzania om les te geven aan analfabete vrouwen en aan catechisten. Ze werkte in Kakonko, Mwanza, Bukumbi en Kasulu. Na een rustperiode vanwege ziekte, heeft ze van '79 tot '94 lesgegeven in Tabora aan studenten en onderwijzers. Hierna keerde ze voorgoed terug naar Nederland.

Ze heeft enorm veel betekend voor de archieven van de congregatie en heeft deze met grote zorgvuldigheid in orde gemaakt voor het Erfgoedcentrum Nederlands Kloosterleven in St. Agatha. Ook heeft ze zich ingezet voor het Netwerk Vluchtelingen en bezoekwerk aan huis en aan psychiatrisch patiënten in Reinier van Arkel te Vught. Wilma was een opgewekte, enthousiaste en betrokken zuster, met veel aandacht voor de gemeenschap en de congregatie als geheel. Ze heeft de afgelopen tijd veel in moeten leveren en dat viel haar soms behoorlijk zwaar. Het afhankelijk zijn vond ze erg lastig. Ze verlangde ernaar om haar leven af te ronden, toen haar lichaam niet meer kon. Mede namens haar bedanken we haar medezusters, familie en Klooster Terhaghe voor de goede zorgen. Dat zij moge rusten bij de Heer in Eeuwige Vrede.